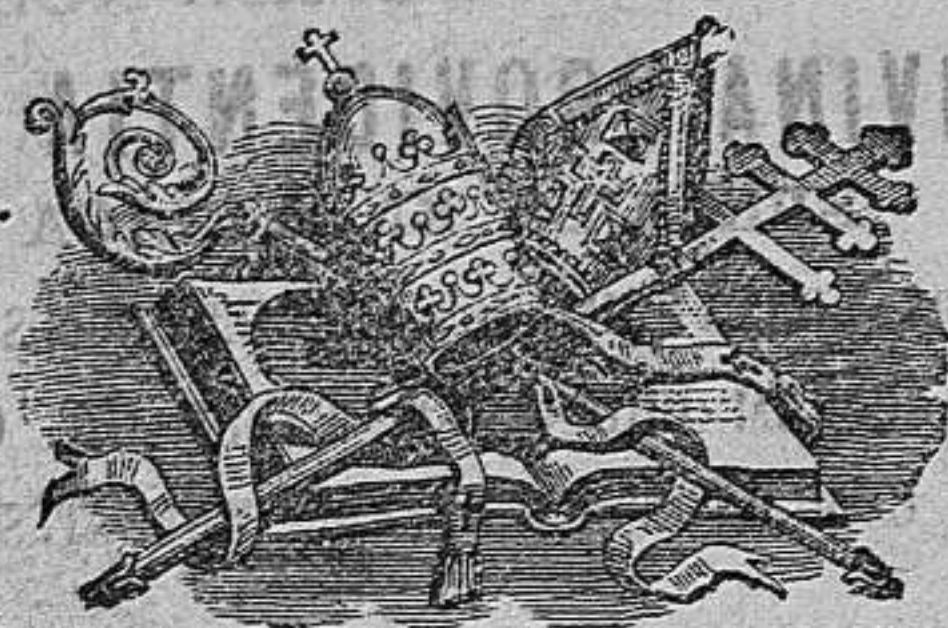

BOLETÍN ECLESIAÍSTICO

DEL

Obispado de Astorga.

SUMARIO.—Santa Pastoral Visita.—Carta de Su Santidad.—Breve apostólico concediendo indulgencias y privilegios á los que fueren en peregrinación á los Santos Lugares.—Resoluciones de la S. C. de Ritos.—Socios del Congreso Eucarístico de Lugo.—Obra de la propagación de la fe en favor de las misiones de ambos mundos.—Administración de Cruzada.—Noticia.—Anuncio.

SANTA PASTORAL VISITA

Su S.^a Ilma. continúa en la mansión de Torre del Valle. El 1.º de Julio llegó á Saludes de Castroponce, después de haber visitado los pueblos de Conforcos y Cabañeros. El día 2 confirmó en la Iglesia de Saludes á 753, haciendo la visita al día siguiente. El día 4 visitó las Iglesias de Ribera de la Polvorosa y Villamorico, predicando en todas ellas. El día 5 hizo la visita y confirmó en Audanzas en número de 360 y por la tarde del mismo día visitó las iglesias de Grajal y la Antigua. En el 7 visitó las Iglesias de Altobar y Mestajas. El día 9 visitó y confirmó en San Adrián del Valle á 339. El día 10 se trasladó á Torre del Valle, visitando la iglesia en el mismo día y en el siguiente la de S. Román del Valle y Paladinos. El día 12 confirmó en Torre á 655 y por la tarde hizo la visita á la Iglesia de Pobladora del Valle. En el día 14 visitó la iglesia de Villabrázaro, predicando, como en todas las demás con su infatigable celo. De Torre del Valle se trasladará Su S.^a Ilustrísima á la mansión de Moraes de Rey.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
LEONIS DIVINA PROVIDENTIA PAPAE XIII
EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS
ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM
CVM APOSTOLICA SEDE HABENTES.

DE UNITATE ECCLESIAE
VENERABILIBVS FRATRIBUS PATRIARCHIS
PRIMATIBVS ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS ALIISQUE LOCORUM
ORDINARIIS PACEM ET COMMUNIONEM CVM APOSTOLICA SEDE HABENTIBVS.

LEO PP. XIII.

Venerabiles Fratres salutem et Apostolicam benedictionem.

Satis cognitum vobis est, cogitationum et curarum Nostrarum partem non exiguam illuc esse conversam, ut ad *ovile* in potestate positum summi pastoris animarum Iesu Christi revocare devios conemur. Intento hac in re animo, non parum conducere salutari consilio propositoque arbitrati sumus, Ecclesiae effigiem ac velut lineamenta describi: in quibus praecipua consideratione dignissima *unitas* est, quam in ea, velut insigne veritatis invictaeque virtutis, divinus auctor ad perpetuitatem impressit. Multum in intuentium animis nativa Ecclesiae pulchritudo speciesque posse debet: neque abest a veri similitudine, tolli eius contemplatione posse inscientiam; sanari opiniones falsas praepudicatasque, maxime apud eos qui non sua ipsorum culpa in errore versentur: quin imo excitari etiam in hominibus posse Ecclesiae amorem utique similem caritati, qua Iesus Christus eam sibi sponsam, divino cruore redemptam, optavit: *Cristus dilexit Ecclesiam, et se ipsum tradidit pro ea* (1). Reversuris ad amantissimam parentem, aut non probe cognitam adhuc, aut iniuria desertam, si reditum stare oporteat non sanguine quidem, quo tamen pretio est Iesu Christo quaesita, sed labore aliquo molestiaque multo ad perpetiendum levioze, saltem perspicuum erit non voluntate humana id onus homini; sed iussu nutuque divino impositum, ob

(1) Ephes. V, 25.

eamque rem, opitulante gratia cælesti, facile veritatem experiendo intelligent divinæ eius sententiæ, *Iugum enim meum suave est, et onus meum leve* (1), Quamobrem spe maxima in *Patre luminum* reposita, unde *omne datum optimum et omne donum perfectum* descendit (2), ab eo scilicet, *qui incrementum dat* (3) unus, enixe petimus, ut Nobis vim persuadendi impertire benigne velit.

Etsi Deus, quæcumque a naturis creatis efficiuntur, omnia ipse efficere sua solius virtute potest, nihilominus tamen ad iuvandos homines ipsis uti hominibus, ex benigno providentiæ consilio maluit: et quemadmodum in rerum genere naturalium perfectionem debitam, ita in iis, quæ modum naturæ transiliunt, sanctitatem homini ac salutem non nisi hominum opera ministerioque impertire consuevit. Sed perspicuum est, nihil inter homines communicari, nisi per externas res quæ sensibus percipiantur, posse. Hac de causa humanam naturam assumpsit Dei Filius, *qui cum in forma Dei esset... semetipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus* (4): atque ita, in terris agens, doctrinam suam suarumque præcepta legum hominibus, colloquendo, tradidit.

Cum divinum munus eius perenne ac perpetuum esse oporteret, idcirco nonnullos ille sibi adiunxit alumnos disciplinæ suæ, fecitque potestatis suæ participes: cumque *Spiritum veritatis* in eos devocasset e cælo, præcepit, peragrarent orbem terrarum, quodque ipse docuerat quodque iusserat, id omne fideliter universitati gentium prædicarent: hoc quidem proposito, ut eius et professione doctrinæ et obtemperacione legibus posset hominum genus sanctitatem in terris, felicitatem adipisci in cælo sempiternam.—Hac ratione atque hoc principio Ecclesia genita: quæ quidem, si extremum illud quod vult, causæque proximæ sanctitatem efficientes spectentur, profecto est *spiritualis*; si vero eos consideres, quibus cohaeret, resque ipsas quæ ad spiritualia dona perducunt, *externa* est necessarioque conspicua. Docendi munus

(1) Matth. XI, 30.

(2) Ep. Iac. I, 17.

(3) I. Corinth. III, 6.

(4) Philippens. II, 6-7.

accepere Apostoli per cognoscenda visu audituque signa: idque illi munus non aliter executi quam dictis factisque, quæ utique sensus permoverent. Ita quidem illorum vox extrinsecus illapsa per aures, fidem ingeneravit in animis: *Fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi* (1). Ac fides ipsa, scilicet assensio primæ supremæque veritati, mente quidem per se comprehenditur, sed tamen eminere foras evidenti professione debet: *Corde enim creditur ad iustitiam: ore autem confessio fit ad salutem* (2). Simili modo nihil est homini gratia cælesti, quæ gignit sanctitudinem, interius; sed externa sunt ordinaria ac præcipua participandæ instrumenta gratiæ: sacramenta dicimus, quæ ab hominibus ad id nominatim lectis, certorum ope rituum administrantur. Iussit Iesus Christus Apostolis perpetuisque Apostolorum successoribus, gentes ut edocerent ac regerent: iussit gentibus, ut illorum et doctrinam acciperent et potestati obedienter subessent. Verum isthæc in christiana republica iurium atque officiorum vicissitudo non modo permanere, sed ne incohari quidem potuisset nisi per interpretes ac nuntios rerum sensus.—Quibus de causis Ecclesiam cum *corpus*, tum etiam *corpus Christi* tam crebro sacræ litteræ nominant: *Vos autem estis corpus Christi* (3). Propter eam rem quod corpus est, oculis cernitur Ecclesia: propterea quod est Christi, vivum corpus est actuosum et vegetum, quia, eam tuetur ac sustentat, immisa virtute sua, Iesus Christus, in eum fere modum quo cohærentes sibi palmites alit ac fructuosos facit vitis. Quemadmodum autem in animantibus principium vitæ in occulto est ac penitus abditum, indicatur tamen atque ostenditur motu actuque membrorum, sic in Ecclesia supernaturalis principium vitæ perspicue ex iis, quæ ab ipsa aguntur, apparet.

Ex quo consequitur, in magno eodemque pernicioso errore versari, qui ad arbitrium suum fingunt Ecclesiam atque informant quasi latentem minimeque conspicuam; item qui perinde habent atque institutum quoddam humanum cum temperatione

(1) Roman X, 17.

(2) Ib. 10.

(3) Corinth. XII, 27.

quadam disciplinæ ritibusque externis, at sine perenni communicatione munerum gratiæ divinæ, sine rebus iis, quæ haustam a Deo vitam quotidiana atque aperta significatione testentur. Nimirum altrerutram esse posse Iesu Christi Ecclesiam tam repugnat, quam solo corpore, vel anima sola constari hominem. Complexio copulatioque earum duarum velut partium prorsus est ad veram Ecclesiam necessaria, sic fere ut ad naturam humanam intima animæ corporisque coniunctio. Non est Ecclesia intermortuum quiddam, sed corpus Christi vita supernaturali præditum. Sicut Christus, caput et exemplar, non omnis est, si in eo vel humana dumtaxat spectetur natura visibilis, quod Photiniani ac Nestoriani faciunt; vel divina tantummodo natura invisibilis, quod solent Monophysitæ: sed unus est ex utraque et in utraque natura cum visibili tum invisibili; sic corpus eius mysticum non vera Ecclesia est nisi propter eam rem, quod eius partes conspicuæ vim vitamque ducunt ex donis supernaturalibus rebusque ceteris, unde propria ipsarum ratio ac natura efflorescit. Cum autem Ecclesia sit *eiusmodi* voluntate et constitutione divina, permanere sine ulla intermissione debet *eiusmodi* in æternitate temporum: ni permaneret, profecto nec esset condita ad perennitatem, et finis ipse, quo illa contendit, locorum esset temporumque certo spatio definitus: quod cum veritate utrumque pugnat. Istam igitur et visibilium et invisibilium coniunctionem rerum, quia naturalis atque insita in Ecclesia nutu divino inest, tandiu permanere necesse est quamdiu ipsa permansura Ecclesia. Quare Chrysostomus: *Ab Ecclesia ne abstineas: nihil enim fortius Ecclesia. Spes tua Ecclesia, salus tua Ecclesia, refugium tuum Ecclesia. Cælo excelsior et terra latior est illa. Numquam senescit, sed semper viget. Quamobrem eius firmitatem stabilitatemque demonstrans, Scriptura montem illam vocat* (1). Augustinus vero: *Putant (gentiles) religionem nominis christiani ad certum tempus in hoc sæculo victuram, et postea non futuram. Permanebit ergo cum sole, quamdiu sol oritur et occidit; hoc est quamdiu tempora ista volvuntur, non deerit Ecclesia Dei, id est*

(1) Hom. De capto Eutropio, n. 6.

Christi corpus in terris (1). Idemque alibi: *Nutabit Ecclesia, si nutaverit fundamentum: sed unde nutavit Christus?... Non nutante Christo, non inclinabitur in sæculum sæculi. Ubi sunt qui dicunt, periisse de mundo Ecclesiam, quando nec inclinari potest?* (2).

His velut fundamentis utendum veritatem quaerenti. Scilicet Ecclesiam instituit formavitque Christus Dominus: propterea natura illius cum quæritur cuiusmodi sit, caput est nosse quid Christus voluerit quidque reapse effecerit. Ad hanc regulam exigenda maxime Ecclesiae unitas est, de qua visum est, communis utilitatis causa, nonnihil his litteris attingere.

Profecto unam esse Iesu Christi germanam Ecclesiam, ex luculento ac multiplici sacrarum litterarum testimonio, sic constat inter omnes, ut contradicere christianus nemo ausit. Verum in diiudicanda statuendaque natura unitatis, multos varius error de via deflectit. Ecclesiae quidem non solum ortus sed tota constitutio ad rerum voluntate libera effectarum pertinet genus: quocirca ad id quod revera gestum est, iudicatio est omnis revocanda, exquirendumque non sane quo pacto una esse Ecclesia queat, sed quo unam esse is voluit, qui condidit.

Iamvero, si ad id respicitur quod gestum est, Ecclesiam Iesus Christus non talem finxit formavitque quæ communitates plures complecteretur genere similes, sed distinctas, neque iis vinculis alligatas quæ Ecclesiam individuum atque unicam efficerent, eo plane modo quo *Credo unam... Ecclesiam* in symbolo fidei profiteamur. *In unius naturæ sortem cooptatur Ecclesia quæ est una, quam conantur hæreses in multas discindere. Et essentia ergo et opinione, et principio et excellentia unicam esse dicimus antiquam et catholicam Ecclesiam... Ceterum Ecclesiae quoque eminentia, sicut principium constructionis, est ex unitate, omnia alia superans, et nihil habens sibi simile vel æquale* (3). Sane Iesus Christus de ædificio eiusmodi mystico cum loqueretur, Ecclesiam non commemorat nisi unam, quam

(1) *In Psal. LXXI, n. 8.*

(2) *Enarratio in Psal. CIII. sermo II, n. 5*

(3) *Clemens Alexandrinus, Stromatum lib. VII, cap. 17.*

apellat *suam: edificabo Ecclesiam meam*. Quaecumque, præter hanc, cogitetur alia cum non sit per Iesum Christum condita, Ecclesia Christi vera esse non potest. Quod eminet etiam magis, si divini auctoris propositum consideretur. Quid enim in condita condendave Ecclesia petiit, quid voluit Christus Dominus? Hoc scilicet; munus idem, idemque mandatum in eam continuandum trasmittere, quod ipse acceperat a Patre. Id plane statuerat faciendum, idque re effecit. *Sicut misit me Pater, et ego mitto vos* (1) *Sicut tu me misisti in mundum, et ego misi eos in mundum* (2) Iamvero Christi muneris est vindicare ab interitu ad salutem *quod perierat*, hoc est non aliquot gentes aut civitates, sed omnino hominum, nullo locorum temporumve discrimine, universum genus: venit *Filius hominis... ut salvetur mundus per ipsum* (3) *Nec enim aliud nomen est sub cælo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri* (4) Itaque partam per Iesum Christum salutem, simulque beneficia omnia quæ inde proficiscuntur, late fundere in omnes homines atque ad omnes propagare ætates debet Ecclesia. Quocirca ex voluntate auctoris sui unicam in omnibus terris, in perpetuitate temporum, esse necesse est. Plane plus una ut esse posset excedere terris et genus hominum fingere novum atque inauditum oporteret.

Hoc ipsum de Ecclesia una quotquot essent ubique et quovis tempore mortales complexura, vidit ac præsignificavit Isaïas, cum futura prospicienti, obiecta species montis est, celsitudinis exsuperantia conspicui, qui imaginem *Domus Domini*, videlicet Ecclesiæ, expressam gerebat: *Et erit in novissimis diebus præparatus mons domus Domini in vertice montium* (5) Atqui unus iste mons est in vertice montium locatus: *una domus Domini* ad quam *omnes gentes* vivendi normam petituræ aliquando confluerent: *Et fluent ad eam omnes gentes... et dicent: venite et ascendamus ad montem Domini, et ad domum Dei Iacob*

(1) Ioan., XX, 21.

(2) Ioan., XVII, 18.

(3) Ioan., III, 17.

(4) Act., IV, 12.

(5) Isaïas, II, 2.

et docebit nos vias suas, et ambulabimus in semitis eius (1) Quem locum cum Optatus Milevitanus attingeret, *Scriptum est, inquit in Isaia propheta: ex Sion prodiet lex et verbum Domini de Hierusalem. Non ergo in illo monte Sion Isaias aspicit vallem, sed in monte sancto, qui est Ecclesia, qui per omnem orbem romanum caput tulit sub toto cælo... Est ergo spiritalis Sion Ecclesia, in qua a Deo Patre rex constitutus est Christus, quæ est in todo orbe terrarum, in quo est una Ecclesia catholica* (2) Augustinus vero: *Quid tam manifestum quam mons? Sed sunt et montes ignoti, quia in una parte terrarum positi sunt... Ille autem mons non sic quia, implevit universam faciem terræ; et de illo dicitur: paratus in cacumine montium* (3) Illud accedit, quod Ecclesiam Filius Dei mysticum corpus suum decrevit fore, quocum ipse velut caput coniungeretur, ad similitudinem corporis humani quod suscepit: cui quidem naturali conglutinatione inhaeret naturale caput. Sicut igitur mortale corpus sibi sumpsit unicum, quod obtulit ad cruciatus et necem, ut liberationis humanæ pretium exolveret, sic pariter unum habet corpus mysticum, in quo et cuius ipsius opera facit sanctitatis salutisque æternæ homines compotes: *Ipsam (Christum) dedit (Deus) caput supra omnem Ecclesiam, quæ est corpus ipsius* (4).

(Se continuará)

(1) Ib. 2-3.

(2) *De Schism. Donatist.*, lib. III, n. 2.

(3) *In Epist. Ioan.* tract. I, n. 13.

(4) *Ephes.* I, 22-23.

Breve apostólico concediendo indulgencias y privilegios á los que fueren en peregrinación á los Santos Lugares.

LEO PP. XIII

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Pontificum Prædecessorum Nostrorum vestigiis insistentes, qui iugiter pias ad sancta Palæstinæ loca Christianorum peregrinationes commendarunt atque indulgentiis foverunt, iam inde ab anno MDCCCLXXXII peregrinationes expiatorias cura patrum Augustinianorum ab

Assumptione suscipiendas, et meritis laudum præconiis prosequuti sumus, et per litteras Nostras VI martii mensis datas, spiritualibus quibusdam peculiaribus gratiis decoravimus. Expectationi autem Nostræ plane respondit eventus. Sequentibus enim annis erga purpurata Divino Sanguine loca, fidelium studium in Gallia potissimum excitatum atque auctum; Episcopi, Sacerdotes, laici, plura Christianorum milia dictis peregrinationibus nomen dare properarunt; horum exemplis Christi fideles in Oriente degentes in fide sunt confirmati; denique mirabilis huiusmodi Orientalium cum Occidentalibus consensus suavi animum Nostrum lætitia replevit, et in spem optimam erexit. Ei sane auctore et auspice dilecto filio Francisco Picard Præposito generali Augustinianorum ab Assumptione qui quindecim annorum spatio expiatoriis hisce peregrinationibus egregia quidem laude præfuit, erectum est Hierosolymæ hospitium Nostræ Dominae, sacra et civili auctoritate probatum, pro peregrinis excipiendis, aperta ibidem pia domus studiorum pro religiosis ab Assumptione: habitus Eucharisticus Conventus pluribus adstantibus Patriarchis et Antistitibus tum latini ritus, tum orientalis, positusque auspiciatissima illa occasione primus lapis Ecclesiæ Nostræ Dominae Galliarum per Cardinalem Apostolicæ Sedis legatum; tandem illud templum modo absolutum et structura prænobile sedes est, tum operis piacularium precum peregrinationum memoratarum, tum piæ Associationis canonice ibi institutæ pro suffragiis rite ferendis animabus fidelium defunctorum ex Ecclesiis tum Orientis cum Occidentis, quæ purgatorio in igne detineantur. Iamvero quum ipse Præpositus Generalis Augustinianorum ab Assumptione enixas Nobis humiliter preces adhibuerit ut Indulgentias singulis annis, vi supradictarum litterarum Nostrarum, iis peregrinationibus concessas in perpetuum elargiri nonnullaque addere privilegia de benignitate Apostolica velimus, Nos ut tam frugiferæ pietatis opera maiora favente Domino suscipiant incrementa, et præ-

sertim preces quæ dictorum Operum cura pro Ecclesiarum Unione ad Deum iuxta mentem Nostram effundantur uberius fiant cum animarum fructu, piis his votis annuendum propensa voluntate existimavimus. Itaque tam religiosos patres ab Assumptione quibus earumden peregrinationum regimen est demandatum, quam fideles qui in exercitium pietatis, obedientiæ, mortificationis, et abnegationis sui ipsius, simulque in spiritu charitatis et precum, idem iter suscipiant, peculiari benevolentiae complecti volentis et a quibusvis excommunicationis et interdicti aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis quovis modo vel quavis de cauaa latis, si quas forte incurrerint, huius tantum rei gratia absolventes et absolutos fore censentes, Apostolica nostra auctoritate præsentium tenore, ad nutum Sedis Apostolicæ, hæc quæ infrascripta sunt concedimus atque indulgemus. Nimirum omnibus et singulis fidelibus qui nunc et in posterum quolibet anno expiatoriam huiusmodi peregrinationem susceperint, et in ipso itineris ingressu Moderatori pro tempore debitam obedientiam professi sint, plenariam concedimus Indulgentiam pro die ab unoquoque eligendo durante peregrinatione; dummodo rite confessi sacraque Communioni refecti aliquamdiu iuxta Romani Pontificis mentem orent pro extirpatione hæresum sanctæque Ecclesiæ necessitatibus et exaltatione. Has vero conditiones adiectas volumus aliis omnibus plenariis indulgentiis infra concedendis, quas universas in suffragium etiam converti posse permittimus fidelium omnium qui pie ex hac vita excesserunt. Illis autem qui domi detenti per alios a se missos, vel per eleemosynas, vel in alio modo suffragati fuerunt cuilibet e peregrinationibus memoratis, et illis etiam qui spiritu iuncti cum peregrinantibus sibi indicant aliquem mortificationis aut pietatis actum quotidie exercendum. tempore quo respectiva peregrinatio perduraverit, nempe abstinentiam aliquam, Missæ auditionem, exercitium Viæ Crucis, recitationem Rosarii, vel septem psalmorum pœnitentialium,

aut alicuius e parvis Officiis approbatis, plenariam Indulgentiam concedimus lucranda ad libitum uno e diebus festis durante respectivæ peregrinationis spatio occurrentibus. Quo vero consultum sit earumdem peregrinationum tempori, concedimus ut quotidie in navi, servatis servandis, sacrum fieri possit. et sacra petentibus Communio distribui. Potestatem pariter facimus Moderatori pro tempore cuiusque peregrinationis in posterum peragenda et aliquot sacerdotibus ad confessiones approbatis, ab eodem designandis, excipiendi peregrinantium confessiones. Pro mulieribus tamen. excepto ægrarum decumbentium casu, volumus adhiberi ut in exedris, acto in loco ponendam cratem, quæ sacerdotem a penitente seiungat. Et ne peregrinantes careant beneficio exercitii Viæ Crucis tum in navi, tum ubi illa non habeatur canonice erecta, concedimus ut ipsi lucrari valeant indulgentias omnes eidem exercitio adnexas, si illud obeant coram prælata vinctibili cruce. Cum vero ad loca sancta pervenerint indulgemus ut peregrinantes apud unumquodque Sanctuarium quod visitaverint, eas omnes indulgentias assequi valeant, quas lucraturi forent si præcipuo eiusdem Sanctuarii festo interessent. Quod si alicuius ex iis Sanctuariis angustiae nec universos fortasse admittant peregrinos, nec sinant sacerdotes omnes peregrinantes ibi Sacrum facere, decernimus ut respective peregrinationis Moderator rem agat cum Patriarca Hierosolymitano, cui, dummodo locorum Mores et incolarum ingenium istæ citra ullam offensionem perfici patiantur, Apostolica Nostra auctoritate, præsentium vi facultatem committimus. impertiendi veniam ex qua Missæ sub aperto cœlo ibi fieri servatis servandis queant, et sacra peregrinis Eucharistia diriberi, ita ut per hæc indulgentiæ visitationi illius sanctuarii adnexæ perinde acquirantur, ac si Sanctuarium fuisset reapse visitatum. Tandem, de Apostolicæ similiter potestatis Nostræ plenitudine præsentium vi, itemque iuperpetuum, in Sanctuarium quod ante memoravimus, Hierosolimæ erectum, Nos-

træ Dominæ Galliarum, iudulgentiam plenariam transfe-
rimus Virginis Sepulchro adnexam, quod a Schismaticis
detinetur et gravi absque discrimine a piis peregrinantibus
visitari nequit. Hæc concedimus atque indulgemus de-
cernentes præsentis Nostras litteras firmas, validas et
efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros
effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in
posterum spectare poterit in omnibus plenissime suffraga-
ri, sicque in præmissis per quoscumque Iudices ordina-
rios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum
et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate
scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstanti-
bus Nostra et Cancellariæ Apostolicæ regula de non con-
cedendis indulgentiis ad instar, aliisque Constitutionibus
et Ordinationibus Apostolicis ceterisque contrariis quibus-
cumque. Volumus autem ut presentium litterarum tran-
sumptis seu exemplis etiam impressis, manu alicuius No-
tarii publici subscriptis et sigillo personæ in ecclesiastica
dignitate constitutæ munitis eadem prorsus adhibeatur
fides, quæ adhiberetur ipsis præsentibus si forent exhibi-
tæ vel ostensæ.

Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, sub annulo Pis-
catoris die xviii aprilis mccccxcvi, Pontificatus Nostri an-
no decimo nono. =C. CARD. DE RUGGIERO.=Locus†
Sigilli.

RESOLUCIONES DE LA S. C. DE RITOS

SOBRE LA MISA PONTIFICAL. =BENDICIÓN CON EL SANTÍSIMO

BENDICIÓN DE CEMENTERIO É IGLESIA ANEJA.

Platien.--Rmus. Dnus. Marianus Palermo, Episcopus
Platien. a Sacra Rituum Congregatione sequentium Du-
biorum solutionem humillime flagitavit; nimirum.

I. An in accessu Episcopi Ordinarii ad Ecclesiam Ca-

thedralem, rei divinæ causa, peragendæ, sive ipse celebraturus sit sive alter, æra turris campanariæ pulsari debeant?

II. Utrum in casu teneantur Canonici Episcopum cappa vel habitu choralis indutum, comitari et deducere?

III. An in expositione privata, quando populus benedicitur cum Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento pyxide clauso, ipsa pyxis cooperienda sit velo humerali?

IV. Utrum, benedicto Cœmeterio, censeri debeat benedicta etiam Ecclesia, eidem adnexa, et viceversa?

Sacra porro rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Cæremoniarum Magistris, Dubiis accurate perpensis, respondendum censuit

Ad I. «Affirmative, ad normam Ceremonialis Episcoporum.»

Ad II. «Stetur Ceremoniali et Decretis »

Ad III. «Affirmative iuxta Decretum in una *Meliten* 23 februarii 1839.»

Ad IV. Negative ad utrumque.»

Atque ita rescripsit. Die 21 februarii 1896. CAJ. CARD. ALOISI-MASELLA, S. R. C. *Præf.*—A. TRIPEPI, *Secretarius.*

SOCIOS DEL CONGRESO EUCARÍSTICO DE LUGO

(Continuación.)

Pesetas.

D. Francisco García Mayo, Catedrático de las Ermitas.	7
» Antonio López Arroyo, Párroco de San Vicente de Leira.	7
» Miguel Guerra, Ecónomo de Villamartin de Valdeorras	7

D. Eduardo García, Párroco de Pozuelo.	7
» Agustín Sanchez Rodríguez, Ecónomo de Faramon- tanos de Tábara.. . . .	7
» Melchor Alvarez, Párroco de Castropodame y Arci- preste.. . . .	7
» José Perfecto González Arias, Párroco de Fisteus.	7
» Juan García Calvo, Procurador eclesiástico y profesor del Seminario.	7
» Pablo del Palacio, Párroco de Villamor de Órbigo,	7
» Benito Silva, Párroco de Valdeviejas.	7
» Segundo Gutiérrez, Párroco de S. Juan de Barrio.. . . .	7
» Tomás Caneiro, párroco de S. Mamed de Trives.	7
» Pascual Porto, Arc. y párroco de Puebla de Trives,	7
» Sebastián Rodríguez, Coadjutor de Villanueva.	7
M. I. Sr. D. Pedro Domínguez, Canónigo Doctoral.	7
M. I. Sr. D. Antonio Vilalta, Canónigo.	7
M. I. Sr. D. Pantaleón Escudero, Canónigo.	7
D. Juan Cotado, Arcipreste y párroco de Llamas de la Ribera.	7
» Miguel Gómez, id. id. de la de Pinza.	7
» Antonio Fernández, de Nava.	7
» Juan Luis Rodríguez, Párroco de Viana.	7
» Francisco Vizcaya, Coadjutor de Paradela.	7
Sobrante recaudado de Viana.	4 50
D. Indalecio Iglesias Barrios, Administrador habilitado de la Diócesis.	7
» Manuel Arias Alvarez, Párroco de Carucedo.	7
» Francisco Alvarez Alvarez.	7
» Pedro de la Fuente López, párroco de Quintanilla de Yuso.	7
» Gertrudis Martínez, viuda, Maestra.	7
» Clemente Arias Rodríguez, Párroco de Rodanillo.	7
» Leonardo García Alvarez id. de Losada del Bierzo.	7
» José Arias Rodríguez, id. de Tremor de Abajo.	7

OBRA DE LA PROPAGACION DE LA FE

EN FAVOR DE LAS MISIONES DE AMBOS MUNDOS

Junta Central de España

Cuenta general de lo recaudado en España para esta Santa obra en el año de 1895.

Pesetas Cénts

Vitoria, 27.819'84.—Madrid-Alcalá, 21.385.—Barcelona, 11.415'10.—Sevilla, 5000.—Oviedo, 4.178.—Burgos, 3764'50.—Palencia, 3722'62.—Orense, 3.592'20.—Santander, 3.492'42.—Córdoba, 2394'76.—Salamanca, 2.265'58.—Badajoz, 2.206.—Pamplona, 2.165'25.—Almería, 1.937'65.—Lugo, 1.790'10.—Granada, 1.743.—Plasencia, 1.736'89.—Mallorca, 1.511'50.—Zaragoza, 1.300.—Ciudad-Real, 1.293'67.—Santiago, 1.278'65.—Toledo, 1.135'90.—Ávila, 1.100.—Tuy, 1.075.—Tarazona, 1.069'35.—Valladolid, 889'25.—Orihuela (Alicante), 860'29.—Huesca, 812'85.—Segovia, 800.—León, 597'15.—Guadix, 444'15.—Lérida, 360.—Calahorra, 321.—Coria, 246.—Zamora, 228'50.—Burgo de Osma, 192'26.—Teruel, 173.

LIMOSNAS EXTRAORDINARIAS

Vich, 800.—Mondoñedo, 204.—Ciudad-Rodrigo, 250.—Cuenca, 219'50.—Gerona, 150.—Murcia, 100.—Valencia, (Puzol), 73.—Astorga, 68'25.—Tortosa (Vinaroz), 62.—Ferrol, 46.—Jaén (Rus), 25.

<i>Total pesetas.</i>	118.495'18
Gastos varios.	349'95
<i>Total líquido.</i>	<u>118.145'23</u>

Cuya cantidad ha sido entregada al Excmo. Sr. Nuncio Apostólico de Su Santidad para que se sirva remitirla al Eminentísimo Sr. Cardenal Ledochowski, Prefecto de la Sagrada Con-

gregación de Propaganda fide en Roma.—La Vice-Presidenta, J., *Condesa de Villa amena, Marquesa de Guadalcazar*.—La Tesorera. Y., *Condesa Viuda de Armildez de Toledo, Marquesa de la Cañada*.—La Secretaria, A., *Duquesa de Medina de Rioseco*.

ADMINISTRACIÓN DE CRUZADA

Siendo de necesidad para el buen orden de este centro administrativo, hacer el ingreso de las limosnas por la predicación del 95; he creído conveniente, antes de proceder al correspondiente descuento, suplicar á los Sres. Sacerdotes que se hallen en descubierta, se apresuren á saldar sus cuentas.

A los que por circunstancias especiales no fuere posible hacer el pago de una sola vez, se les admitirá en dos ó tres plazos siempre que se comprometan á liquidar en lo que resta de año.

Astorga Julio, 10 de 1896.—*Juan M.ª Rubio*.

Se recuerda á los Sres. Sacerdotes de la Diócesis que el día 4 del próximo Agosto empieza la 1.ª tanda de ejercicios espirituales en el Seminario Conciliar. Para dirigirlos han sido designados los RR. PP. López y Bueno, de la residencia de los Padres Redentoristas de esta Ciudad.

ANUNCIO

Por no necesitarlas ya una iglesia parroquial, cede unas bonitas y preciosas andas sacramentales de nogal que costaron *tres mil reales* y pueden servir también para custodia de altar; se darán con una buena rebaja. Los encargados de parroquia á quienes esto conviniere, en la Secretaría de Cámara de este Obispado, recibirán noticia del párroco que está autorizado para la enagenación de dichas andas sacramentales.

ASTORGA:—Imp. y Lib. de la Viuda é Hijo de López, Rua, 5 y 7.